

Почетак нове школске године у Војној гимназији

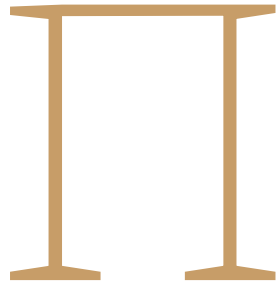
СНОВИ СЕ ОСТВАРУЈУ

Свака генерација првака, па и ученици 53. класе, нови период свог живота започиње уз сву потребну помоћ својих наставника, педагога и психолога, командира и старијих другова, у школи која им пружа све могућности за успешно и квалитетно средњошколско образовање, после кога ће највећи број младића и девојака наставити да остварује своје професионалне снове у Војној академији и јединицама и установама Војске Србије и Министарства одбране. Знање стечено у Војној гимназији им то, свакако, омогућава.

Пише Душан ГЛИШИЋ

Фото: Горан Станковић

осле двонедељног периода прилагођавања на нове, специфичне, услове живота и рада, током којег су, кроз упознавање с теоријским и практичним облицима наставе и наставним садржајима које ће да савлађују током школовања, сазнали шта их чека у школи коју су одабрали за почетни корак на свом путу ка изабраној професији, ученици првог разреда 53. класе Војне гимназије сели су у школске клупе. И мада су сви већ првих дана очекивали да задуже униформу и почну да се осећају „војницима” Војске Србије, на то ће морати да причекају. Јер наставни план и програм Војне гимназије у старту се не разликује од оног у цивилним гимназијама општег смера.

Оно што је, ипак, специфично од првог дана, јесте организован и заједнички живот ученика у интернатским условима, колективни дух и тимски рад. Зато је у периоду прилагођавања један од најважнијих задатака командира, разредних старешина, психолога и педагога и свих наставника био да најмлађе ученике, баш као и њихове старије другове из ранијих генерација, упознају са специфичностима живота у заједници, с тим да ће готово сваки тренутак радног дана боравити једни поред других, како на настави, тако и у слободно време, да ће заједно обедовати, одмарати, обављати редарства... Да ће заједно бити у учионици и кабинету, на терену и логоровању, на полигону и стрелишту...

ПОШТОВАЊЕ ПРАВИЛА УСЛОВ УСПЕХА

Зато је још тих првих дана било потребно да науче, да навикну на поштовање правила, обавеза, одговорности, дужности. На поштовање другог. Јер живот у заједници подстиче толеранцију, подразумева компромисе, захтева социјализацију. Одговоран однос према друговима у соби, одељењу, разреду, класи, уљудно понашање у новом окружењу, представља основу заједничког живота, без кога нема колективног духа и тимског рада. Брига за друга, баш као за себе, постаје снага тима који јача не само колектив већ и сваког појединца. О томе су током периода прилагођавања најмлађи ученици Војне гимназије највише слушали од свог командира

класе, разредних старешина и наставника које су, с првим данима наставе, почели боље да упознају.

Током те две недеље с њима је на базену Спортског центра Војне академије реализована и обука у пливању, а било је времена и за обилазак Београда, културних и историјских знаменитости српске престонице, у којој ће провести наредне четири године свог образовања и васпитања. Јер Војна гимназија није и не може да буде само образовна установа. За разлику од цивилних средњих школа, у њој се велика пажња поклања и васпитању, па ученици у току школовања развијају оне етичке вредности и норме, карактерне особине, војничке врлине, колективни дух, заједништво и патриотизам, мерење професији и позиву којем стреме.

Педагог у 53. класи ученика, који су прошлог месеца започели своје школовање и одрастање у Војној гимназији, Милица Шајић истакла је да то представља изузетно значајан период за децу која су дошла из различитих средина, која су се определила за велику промену у свом животу још у завршном разреду основне школе, па можда и раније.

– Познато је да се пријаве за упис у Војну гимназију подnose пре завршетка основне школе, негде у другом полугодишту осмог разреда, па се мали матуранти који желе да буду наши ученици раније опредељују за конкурисање и раније започињу цео процес пријављивања, пријемних испита, здравствених прегледа... Њихова стрепња и стрес трају нешто дуже од неизвесности коју доживљавају њихови другари при конкурисању у цивилне средње школе. Све се то наравно одражава на њих, али се врло брзо покаже да је њихова жеља за уписом у Војну гимназију увек много већа и јача од свих напора и неизвесности кроз које неумитно пролазе. Врло су узбуђени, одвојили су се од породице и другова, многи су и први пут у свом животу одвојени од родитеља и, мада су се већ довољно распитивали и сазнали о нашој школи и условима живота у интернату, неизвесност је присутна, као и брига о томе како ће се снаћи. Ипак, морам да кажем, често више брину родитељи, него сама деца. Зато су, посебно првих дана, учестали телефонски позиви родитеља, посебно очева, који су нешто осетљивији и сумњичавији кад је у питању избор школе њихових мезимица, али се све то норма-

Педагог
Милица Шајић

лизује после неколико дана – истакла је Милица Шајић.

Управо у том почетном периоду подршка психолошко-педагошке службе је изузетно значајна за успешан и правилан старт најмлађе класе ученика.

– Примећујемо да им ја веома важна пажња коју им свакодневно поклањамо, брига коју исказујемо сви у школи, не само психолози и педагози већ и сви наставници, командири, као и старији ученици, који се и сами почетком сваке школске године, доласком нове класе ученика, нових првака, са узбуђењем, али и великим задовољством, сећају својих првих дана и почетка школовања у Војној гимназији. Важно им је да осете да су прихваћени, да нису сами и да смо спремни да одговоримо на свако њихово питање и да поделимо све њихове бриге. Иако долазе из различитих крајева, са различитим навикама и карактерима, врло брзо схвате да им је лакше кад своје стрепње, зебње, страхове, али и очекивања и наде, различита размишљања и недоумице, поделе не само с нама који смо их дочекали у школи већ и са друговима с којима су се први пут срели и с којима ће провести наредне четири, свакако напорне, али заиста лепе и узбудљиве године. Можда и најлепше у животу. Јер, поред општеобразовног и стручног знања, потребног за будуће студирање и рад, овде ће многи стећи најбоље другове, можда се и заљубити, поделити симпатије, открити неке своје скривене таленте, нова интересовања, поделити досадашње хобије, а свакако ће се и уозбиљити, одрасти у одговорне, савесне и свесне младе људе, девојке и младиће, способне да реалније процене своје могућности и ускладе очекивања и амбиције. Задатак свих нас у школи јесте да им оснажимо самопоуздање, да им омогућимо да развију све своје потенцијале, таленте и способности, да их уверимо да могу да остваре све своје жеље и наде, само ако довољно и предано раде, ако се труде и не одустају, а овде имају све услове за успех.

СВАКОДНЕВНО ЈАЧАЊЕ САМОПОУЗДАЊА

Нема сумње у то да Војну гимназију не уписују просечна деца. Углавном су то одлични и врло добри ученици, са изузетно развијеним радним навикама, свикли на испуњавање свих својих обавеза, на

ред и дисциплину, на поштовање старијих и приhvатање важећих норми понашања. И мада нису навикли на заједнички живот, на свакодневни и целодневни боравак у колективу, заједничко обедовање, спавање у вишекреветним собама, заједничко учење..., врло брзо се прилагоде и на веома захтевна правила колективног живота.

– Још у периоду прилагођавања објаснили смо им да сада нису једини, да немају све време овог света само за себе, да је потребно да мисле и на друга до себе, да сви треба да имају довољно времена и за купатило, посебно ујутро и увече, на почетку и на крају дана, као и за обедовање, сређивање собе, спавање... Овде најпре науче да поштују време. И своје и других. Живот у колективу намеће нека другачија правила понашања, правила која су у породицама са више деце углавном већ позната и примењивана, али је таквих породица, нажалост, све мање, па деца која овде долазе треба да схвате да у интернатским условима немају „своју” собу и да не могу „цео дан” да проведу у купатилу. Ти почетни проблеми и тешкоће, међутим, врло брзо прођу, свакодневна рутина на коју су навикли у породици прилагођава се новим условима, одговорност и међусобно разумевање расту упоредо са упознавањем и дељењем истих обавеза, задатака, снова... Ми им помажемо да стекну поверење не само у своје наставнике и друго особље Војне гимназије већ и једни у друге, да развију толеранцију, буду спремнији на компромис, на прилагођавање, али и на свакодневно тестирање сопствених способности. Изазова је много, али се уз помоћ свих нас превазилазе дан за даном – рекла је педагог Милица Шајић.

И тако, уз сву потребну помоћ својих наставника, педагога и психолога, командири и старијих другова, свака генерација првака, па и 53. класа, започиње нови период свог живота у школи која им пружа све могућности за успешно средњошколско образовање, после кога ће највећи број младића и девојака наставити да остварује своје професионалне снове на Војној академији и јединицама и установама Војске Србије и Министарства одбране или да крене неким другим путем, на неком од цивилних факултета... Знање стечено у Војној гимназији им то, свакако, омогућава. Многи ваннаставни садржаји, реализовани на бројним секцијама, попут извиђачке, драмско-рецитаторске, хорске, музичке, сликарске, беседничке,

иконописачке и других, омогућава развој и доказивање ученика не само на плану образовања. Услови за бављење спортом су изнад просечних у средњим школама у Србији, али и шире, јер ученици Војне гимназије могу да користе и терене Спортског центра Војне академије. Интернат је недавно реновиран, собе су углавном четворокреветне, ту су библиотека с читаоницом, клуб са диско-салом, ученички ресторан и амбуланта. Ученици ће током школовања завршити обуку у скијању и пливању, а они с ваздухопловног смера и падобранску обуку.

ЗНАЧАЈНА УЛОГА КОМАНДИРА

О томе како се деца навикавају на обавезе које их очекују, нешто више нам је рекао капетан прве класе Душан Станић, командир 53. класе ученика Војне гимназије, коме је то друга генерација ученика које води од почетка њиховог школовања.

– Улога командира је значајна, не само за успех ученика у савлађивању наставних садржаја већ и за њихово васпитавање у духу будућних припадника Војске Србије. У периоду њиховог одрастања, стасавања из деце у девојке и младиће, развијају се моралне норме, карактерне црте, опште вредности, одлучујуће за процес доношења одлука у будућности. И као што деца напредују у свом развоју и образовању, тако и командир класе прати њихов развој и прилагођава се, јер није исто бити командир ученицима првог или четвртог разреда. У складу с њиховим сазревањем, оним што овде науче и савладају, свакако је прилагођен и начин рада с њима. У овом почетном периоду њиховог школовања битно је да командир буде строжи, јер ово је и селективна школа, не мора да значи да ће свако ко је упише и да заврши, захтеви су велики, напори значајни, па један број ученика не савлада све изазове. Прва и друга година служе нам и као својеврсни филтери у селекцији ученика који ће успети на свом путу ка изабраној професији. Претходна генерација коју сам водио показала се као једна од најбољих, управо због тога што смо од почетка заузели принципијелан став да се обавезе морају испуњавати, а захтеви наставника увек испоштовати. Истрајан, методичан и доследан рад мора да да резултат. Они ученици који у старту прихвате правила која овде с правом владају већ генерацијама, а Војна гимназија траје већ 55 година, стижу на циљ и остварују снове из

детињства, а они други, којих је свакако већ ома мало, потраже нову прилику. Правила су једноставна, а најважније је развијање тимског духа. То нам је врло важно јер је у јаком тиму и појединац јак. Квалитетан тимски рад омогућава члановима тима да буду за нијансу успешнији него што су то као појединци. С друге стране, ако један у тиму не испуњава своје обавезе, неуспех доживљава цео тим и зато је нужно тај дух, то осећање заједништва стећи на самом почетку. Солидарност је такође једна од значајних карактеристика колективне успешности, тако да и њој поклањамо велику пажњу. Учећи децу да буду солидарни, да настоје да развијају кохезију у тиму, да помажу једни другима, да се ослањају једни на друге, учимо их успешности, самопрегору, осећању задовољства због заједничког успеха. А кад то остваримо, успех не изостаје. Шанса се пружа свима и деца то осете већ од првог дана. Наравно, деца овде не долазе само да одрасту већ и да уче. Командир је ту да им и то омогући. Да пренесе своја искуства, стечена током школовања на Војној академији, а многи од нас су завршили и Војну гимназију. И учење се учи и унапређује, па је задатак командира да им објасни како треба учити, да је важно редовно учење, да поред уџбеника треба користити и ширу литературу, попут приручника, да треба да разговарају једни с другима о наставним садржајима, да размењују искуства... И, наравно, ту је још једна обавеза командира, а то је да им помогне да савладају стручне, опште војничке наставне садржаје. Како време пролази, како деца одрастају и стасавају у девојке и младиће, како ниво њиховог знања расте, како прелазе из разреда у разред, све је занимљивије и лакше. И лепше, свакако, јер је више разумевања, нема почетних неслагања, правила су прихваћена, обавезе се извршавају, циљ је све ближи, а и настава све занимљивија, нарочито кад је реч о посебним облицима наставе, који су им и најомиљенији – рекао је капетан Станић.

СВЕ СУ ОЧИ УПРТЕ КА РАЗРЕДНОЈ

Разредни старешина ученика другог одељења трећег разреда, односно 51. класе Војне гимназије, Сања Новић професорка је српског језика и књижевности, која највише пажње посвећује развоју језичке културе код ученика. Али граматика, правописна правила, стилске фигуре, књижевно стваралаштво

Капетан прве класе
Душан Станић

Професорка
Сања Новић

Милица Гвозденов

Ива Милетић

и лепо изражавање нису једина „брига“ ове омиљене професорке, кад је реч о њеном приступу ученицима. Часови разредне наставе су, каже, међу најзанимљивијим часовима управо зато јер се тада решавају и неки други проблеми, неразумевања и тешкоће ученика. Истичући да су средства информисања и разговори с припадницима Војске, или познаницима који су завршили ту школу, веома важан извор њиховог сазнавања о Војној гимназији, професорка Новић каже да су деца првих дана збуњена и све посматрају широко отворених очију и с несмањеном пажњом упијају сваку реч наставника и командира.

– То се наставља и даље током школовања, мада је непознаница све мање. Ми се трудимо да их анимирамо све више, да на свако питање одговоримо на најбољи начин, да развијемо све њихове индивидуалне капацитете и способности и они нам, временом, узврате својим немалим успехом. Али оно што их највише узбуђује, или интригира првих дана њиховог школовања, то је свакако нови, другачији начин живота од оног на који су навикли код куће. Временом, баш то постаје њихово богатство, даје им снагу да успеју и онда када сумњају у себе. Тај колективни дух, тај тимски рад на коме инсистирамо од првог дана, те моралне вредности којима их свакодневно обогаћујемо, чине да приликом сваког њиховог одласка кући остављају све бољи, све упечатљивији и све значајнији утисак на све који их познају. Често нам родитељи кажу да готово не могу да препознају озбиљност и зрелост своје деце, ниво савесности и одговорности који показују, изненађују их та пристојност и култура које постају део наших ученика после само неколико месеци њиховог школовања у Војној гимназији. Та повратна информација нам је врло значајна, тако сазнајемо да смо остварили своју улогу. Нема бриге коју наши ученици не деле с нама, нема проблема који не решавамо заједничким снагама, нема тешкоће, ни изазова које не превазилазимо јединствени. Тако пролазе први дани њиховог школовања – рекла је професорка Новић.

РЕЧ ПРВАКА

Милица Гвозденов је из Вршца. Уписала је Војну гимназију јер јој је то била жеља од малена.

– Основну школу завршила сам с одличним успехом, освојила сам и Вукову диплому. Од петог разреда маштам не само да упишем Војну гимназију већ и да будем официр Војске Србије. Униформа, ред, дисциплина, снага коју та униформа подразумева и представља у мени су јачали ту жељу и потрудила сам се да се баш ништа не испречи у остваривању циља. Можда сам се и зато трудила да имам све петице у школи, да могу без проблема да се пријавим на конкурс за упис. Била сам и ђак генерације, па сам и зато веровала у себе. На пријемном нисам имала тешкоћа, чак ни на провери физичке способности, јер сам се припремала и вежбала. Једва сам чекала да стигну прелиминарни резултати и када сам видела своје име на листи примљених, била сам заиста пресрећна. Ни током периода прилагођавања није било великих изненађења. Било је тешких тренутака, мало и сумњи, али је сада све иза мене. Одвајање од породице је можда било најтеже, али је ту била кључна помоћ инструктора и наставника који су нас дочекали тих дана. Научили смо како да спремимо своје ствари, како да одржавамо собу, да спремимо кревет, своју одећу, да поштујемо време других кад користимо купатило и заједничке просторије, да не треба да каснимо у извршавању задатака... Сваки дан је богатији за неко ново искуство, за неку нову сугестију наставника и командира. Учимо се колективном животу, тимском раду, сагледавамо могућности које имамо у школи, не само кад је реч о наставним садржајима већ и о спортским активностима, за шта су услови фантастични, а велики број секција омогућава да се остваримо и у ваннаставним садржајима. Буквално, за сваког има понешто и свако од нас ће се наћи. Библиотека је богата уџбеницима и књигама белетристике, услови за живот, рад и учење су изнад оних које сам очекивала – рекла је Милица Гвозденов, напомињући да са великим самопоуздањем очекује сваки наредни школски дан.

Ива Милетић је из Ариља, у основној школи је била одличан ђак и верује да ће с истим успехом завршити и Војну гимназију, тим пре јер је још током прилагођавања схватила да ништа није толико тешко да не може да се савлада.

– Важан је предан, константан и упоран рад, бити пажљив на часовима и слушати све што нам кажу наши наставници и командири. Услови за учење у школи и интернату

су фантастични, наставници су стручни, психолози и педагози су нам на располагању по потреби, све је организовано тако да ученицима једина брига буду учење и добре оцене. Инструктори су нам током прилагођавања показали све што нам је било непознато, упознали нас са правилима и односима који владају у Војној гимназији, научили су нас да спремамо кревете, слажемо одећу, није тешко разумети да живот у колективу подразумева прилагођавање другима. Била је ту и наша разредна, која је сваком од нас поклонила пажњу, поразговарала с нама, покушала да нас ослободи треме, да нам улије самопоуздање и да нас охрабри. Моји фаворити су биологија и математика, те предмете сам највише волела у основној школи, а овде у Војној гимназији постоји и велики број секција и такмичења. Очекујем да ћу у другом полугодишту постати члан математичке секције и да ћу учествовати на такмичењима бар из тог предмета.

Вукашин Парађина је из Београда и од малих ногу жели да буде пилот. Али не обичних, путничких авиона, већ војних, борбених. Каже да се та професија не може мерити ни с једном другом и верује да ће једног дана сести у кокпит ловца или бомбардера Војске Србије.

– То ми је сан, а снови су ту да се остварују. Током прилагођавања није увек било лако, али смо, поред нових другова и другарица, вршњака из разних крајева Србије, упознали наставнике и командире који су нам представили живот и рад у Војној гимназији из угла који нам је сада најпотребнији. Иако смо се сви и пре конкурисања за пријем у ту школу доста распитивали о условима школовања, о предметима које учимо, чак и о наставницима, да ли су строги или нису, да

ли су правила понашања као у војсци и тако даље, ипак нисмо могли да сазнамо баш све. Тек овде смо схватили како изгледа радни дан, каква су правила понашања, како да се обраћамо наставницима и командирима, како да поздрављамо. Рекли су нам да су нам доступни у сваком тренутку, да им се можемо обратити ако нам затреба нека помоћ и да су сви у школи и интернату ту због нас ученика и зато да остваримо што бољи успех у учењу. Школа нам пружа све услове за успешан рад, а од нас зависи да ли ћемо и колико да досегнемо наше снове. Ја стремим ка небу и верујем да ћу по завршетку Војне гимназије успети да упишем Војну академију.

Ђорђе Брборић је у Војну гимназију дошао из Никшића јер верује да та школа нуди посебна знања и посебне вредности.

– Из прича мојих рођака знам да је ово специфична школа, једна од најбољих не само у Србији већ и у региону. Сувишно је рећи да од малих ногу желим да носим војну униформу и постанем официр Војске Србије. По природи сам такав да волим ред, дисциплину, организацију, све што радим волим најпре да испланирам, не волим изненађења... Још у основној школи сам схватио да најбољи и најсигурнији пут до официрске униформе води преко Војне гимназије, где се образују најуспешнији будући кадети, а затим официри Војске Србије. Иако сада носимо цивилну одећу, верујем да ће нам односи у колективу, тимски рад и савлађивање неких војних наставних садржаја омогућити да и сами врло брзо осетимо војнички дух и атмосферу која влада у војним јединицама. Овде се, поред стицања знања, изграђује чврст и непоколебљив карактер, овде сазнајемо шта су част, родољубље, патриотизам, понос због припадности непоколебљивом и слободољубивом народу, овде ћемо научити како се и зашто воли своја отаџбина, како се воли свој народ – рекао нам је Ђорђе.

И не само Ђорђе. Сви ученици Војне гимназије у тој школи ће, поред наставних садржаја карактеристичних за све гимназије општег смера, стећи и она, драгоцену и веома важна знања која ће им дати снагу и самопоуздање да живот проведу достојанствено и часно, која ће им омогућити да развију узвишене људске вредности, па и осећање емпатије и поноса због припадности народу славне и слободарске традиције. ■

Вукашин Парађина

Ђорђе Брборић